

[Paabøl.]

problem, vil være klar over, at det er et meget intrikat problem, som har sammenhæng med lovgivningen på uhyre mange områder, formentlig i sidste instans også sammenhæng med hele vor husleje- og boligstøttelovgivning. Spørgsmålet skal nok blive taget op i forbindelse med disse problemer, men nogen bestemt tidsfrist for en løsning vil jeg ikke angive, hverken her i tinget eller i udvalget.

Nu er der gået halvandet år, siden den højtærede finansminister fremkom med denne udtalelse, og den høje regering er nu endelig efter mange forsinkelser fremkommet med sit forslag til en ny lejelov og byggestøttelov med alt tilbehør, derunder boligskat, og tiden skulle så efter den højtærede finansministers udtalelse for halvandet år siden være inde til at tage spørgsmålet om en almindelig afskrivningsret for beboelsesbygninger op til drøftelse.

Vi er stadig af den opfattelse, at den nugældende praksis, hvorefter der ikke kan afskrives på beboelsesejendomme, hviler på et usagligt og uholdbart grundlag, og at den må tages op til revision. Beboelsesbygninger er ligesom andre bygninger udsat for forringelse på grund af slid og ælde og vil som følge af nutidens tekniske udvikling forældes hurtigere end i tidligere tider. Der er allerede nedrevet mange bygninger, som kun har haft en levetid på 60-70 år, og i denne forbindelse kan jeg henvise til, at byggetilladelserne efter § 57 i byggeoven af 1939 for staden København er begrænset til 100 år. Det vil derfor være naturligt at fastsætte afskrivningssatsen til 1 pct. om året på beboelsesbygninger.

Tidligere har man ofte anført mod en almindelig afskrivningsret for beboelsesbygninger, at det vel var rigtigt, at disse bygninger forringes ved slid og ælde, men til gengæld steg grunden i værdi. Dette argument må vel falde bort, efter at man har indført den fulde grundstigningsskyld. Man har en ret til afskrivning på beboelsesejendomme i Sverige, Finland og USA, og hvis vi havde en sådan almindelig afskrivningsret, ville det foreliggende lovforslag være overflødig. Jeg henstiller derfor, at man nu tager spørgsmålet om en almindelig afskrivningsret for beboelsesbygninger op til overvejelse.

Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, hvad der er sket i mellemtiden. Har den højtærede finansminister foretaget de fornødne undersøgelser, således at spørgsmålet nu kan tages op til drøftelse, således som ministeren i sin tid lovede det?

Imidlertid bør det foreliggende forslag fremmes uafhængigt af de almindelige skattemæssige overvejelser, som næppe kan tilendebringes på denne side af nytår. Forslaget har et begrænset sigte og må ses i sammenhæng med afviklingen af byggestøttelovgivning.

Jeg nævnte under behandlingen af byggestøtteloven, at den høje regerings forslag ikke indeholder nogen nævneværdig afvikling. De sociale boligselskaber bygger videre med de mange privilegier, dette byggeri har i form af skattefrihed og m²-tilskud og høje lånegrænser, dels med direkte udlån, dels med garantier, i begge tilfælde op til en lånegrænse på 94 pct. af anskaffelsessummen. Resten finder de som bekendt hos lejerne. Afstanden mellem det sociale byggeris vilkår og det private byggeris vilkår forøges, og det sociale byggeri er, hvis forslaget til en byggestøttelov går igennem, nærmere end nogen sinde ved det, som det trakter efter, nemlig at få monopol på etagebyggeriet.

Samtidig har man foreslået en lejelov, som indeholder mange stygge bestemmelser til gunst for den fremadskridende socialisering på boligområdet, og som vil kaste sin slagskygge over fremtidens boligbyggeri, fordi den vil skræmme risikovillig kapital bort fra boligområdet. Nu ved jeg meget vel, at konkurrence i visse kredse er et uartigt ord. De sociale boligselskaber afholder, så vidt jeg ved, ikke licitationer, de køber hos deres egne indkøbsforeninger, Bolind og Lejinco, og hvad de hedder. Konkurrencen er i stor udstrækning erstattet af boligministeriets kontrol. Hvad denne kontrol er værd, har boligministeriet selv givet et bidrag til bedømmelse af i den udtalelse, jeg citerede under første behandling af boliglovforslaget. Boligministeriet har i sin beretning om de første ti år af sin virksomhed forklaret om prisudviklingen fra 1954 til 1956, at byggeindekset steg fra 272 til 294, men de faktiske byggeomkostninger faldt, efter at de indskrænkninger, der blev fore-